

KAMILICA

Eva Rodinis

*Poezija je samo objašnjenje
za graciozni zvuk vode.*

*Napjev za odvrćanje pažnje,
tvar koja tiho guši prije buđenja,
a biramo se njome prožeti.*

Nevidljivi neprijatelj

2

*Fraze, Danas
Okviri, Mladost, Kamen
Karte, Margine, Žuta
Boje, Plima i Oseka, Ceste
Bezimena, Maska, Pigmenti*

Prolog jutra

7

Čekanje Mjesečeva izlaska

8

*Leptiri, Mitologija, Tragedija
Obala, Oceani, Cvrčak
Lavanda, Ljubavnici
Umjetnica, Izgorena, Novo
Ukrasi, Fragmenti, Vojska od papira*

Polja suncokreta

13

*Latice, Crvena, Pisma
Kraljeznica, Ruke
Afrodita*

Putopisi mladosti

16

NEVIDLJIVI NEPRIJATELJ

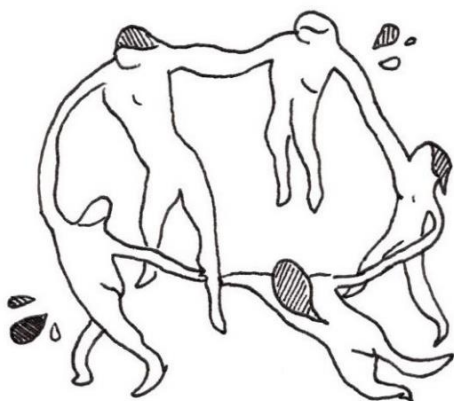
*evo je,
nevidljivi plašt,
nevidljivi neprijatelj,
javna toplina.*

mojoj odi, mojoj elegiji.

Kažemo da odbacujemo
tajne i pretvaranje,
ali smo još uvijek
zatvorenice u svojoj koži,
zatočene njegovim pogledom.

**Obožavateljice
dručkijih početaka.**

Prepoznajem naše *fraze*
u najsladim oproštajnim pismima.

Ovdje su samo
ljetni uzdasi,
naša čela spojena
tik prije rastanka.

Ne možeš prijeći preko
rata natečenih očiju
pa se utapaš u njihovoj kiši,
još uvijek se držeći za moje
slomljeno porculansko lice.

U kontradikciji
sa sobom i svijetom,
uz toliko *pitanja*
postaje lako izblijedjeti.

**Ostavila sam iza sebe
djevojku koja miruje
u okvirima za slike,
djevojku bez imena.**

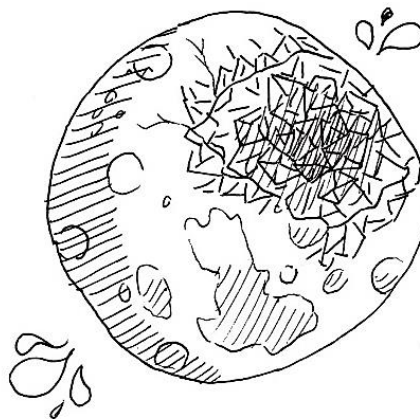

Čini nas **mladima**
što predugo promišljamo,
ali nikad zapravo
ne pronalazimo **rješenja**,

Samo *opravdanja i isprike*
za svoje prvobitne
hirove i želje.

*Oh, moje Sunce –
bez tvog jutra,
mjesec je samo
dragi kamen.*

*Izgubljen u svemiru,
daleko od drugih prilika
i svega što sam voljela.*

Jasno osjećam
pravdu i korist
praznine među nama.

Sljepilo me
nježno obuzelo,
ali se ne mogu odmaknuti
jer sam *živa samo*
u tvojoj blizini.

Sada je zato
tvoj red na bijeg.

Crtamo **srca**
na margine
udžbenika.

Dala sam joj svoje
pa sam dobila njeno.

Sada smo shvatile
da nam ponestaje papira.

Dostignuvši korice,
unezvijerene i otkrivene,
ne pronalazimo snagu
da nastavimo pisati.

*Sama činjenica
da je sreća žuta
čini je izluđujućom
jer si me uvjerala
da je ljubav sumpor,
a ne kamilica.*

Nigdje nisam pogriješila,
ali nisam ništa uspjela.

Okreni kalendare,
obriši ostalo.

*Stani pred ulaznim vratima,
možda je tako najbolje.*

Ostavljam kaos iza sebe
dok dijelim ocean
prema bojama i odsjajima.

Ponekad zaboravljam
da je život nešto
što možemo uhvatiti.

I tada razočaram.

*Ponekad smo
ratni brodovi ili
razoreni splavovi –
jedna drugom
ništa osim brodoloma.*

*Bijeli san, modri sanjar,
crveni vrag i pali anđeo.*

Toliko zvukova,
toliko uzdaha –
**mi smo djeca
sljepila i žudnje.**

Bojimo se pogledati iza sebe,
bojimo se *oslobođenja*,
previše ovisni da stanemo.

Rođena sam kao
sedefna legura
majke i oca
koja unutar mene
održava *vatru i rat*.

Nikad ne mogu
pronaći svoj mir –
u krvi mi luta
zlato i voda iz fontane.

*Kišni se oblaci
ipak samo prijete
i ljeto još ostaje
nepobjeđeno.*

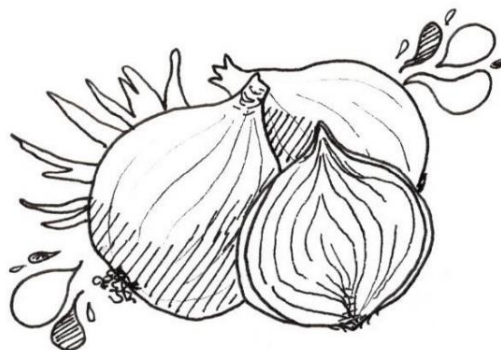

Mogu li napredovati
s tvojim imenom
dok struji svim
slojevima moje kože?

Moram li te
odbaciti iz sjećanja
jednim bolnim pokretom
i zatvorenih očiju
kako bih mogla biti
ponovo *sretna?*

Pobjegla sam
kako bi se uvjerila
u *prozirne oblake*
koje proizvodimo
svojim teškim disanjem,
plesanjem u mraku.

Labavo smo i nemarno
izvezene pigmentima,
gubimo se u pejzažu.

PROLOG JUTRA

Opčinjenost ljetom ponovo je našla mjesto u dubini mog **kostura**.

Ljeto više nije buket i haljina, **med i mlijeko** – nego **med s đumbirom** koji nas oživljava svaku večer.

Okovani hedonizmom, ne bojimo se da će nas pronaći – izgubljenu djecu u mraku.

Pokušavam s nogama u zraku održati ravnotežu sjedeći na naslonu klupe, a ona se penje na drvo. Dolazi mi s *ozlijeđenim dlanovima* i odbija svaku pomoć – **ona blista u polumraku**.

Djetinjstvo je grijeh, a mir je izdaja jer ga ne možemo pravedno podijeliti među sobom.

Sve što sada postoji je **crvenilo** – **baklje** u gužvi koja nas zagrnute u zastave nosi kroz sate izražene u promilima, rane od penjanja po drveću. Na kraju dana se živi za *poljupce* u koje majke ne bi nikad htjele povjerovati.

Mračni su kutci i **legende** opreza stvoreni zbog ove noći.

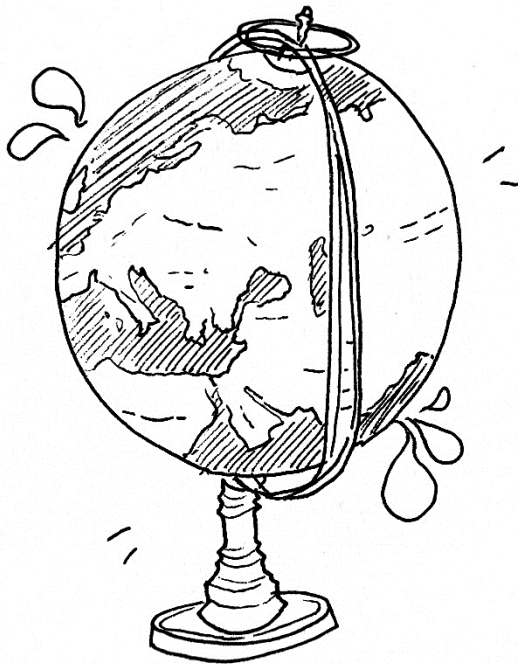
Ima nešto u glasnoći i hodanju preko čaša, očima lišenim svjetlosti tražimo izvor glazbe kao **suncokreti**.

Ali ima nešto u **crvenom** – svojim sjajnim usnama nas priziva u **bezumnost**

ČEKANJE MJESEČEVA IZLASKA

*posljednji koji žive kao prvi,
slikoviti obredi doputovali iz svih krajeva.
u meni miroljubivi vojnici ispuštaju oružje
i plešu svoj zadnji ples prije svitanja.*

Odjednom su moji prsti *smrznuti*
dok se *vijorim po zraku*,
hvatam *sjeme maslačka*
samo otkucaj od zemlje.

Zaboravila sam ime
tratinčice u svojoj kosi.

Razmišljam nosi li ova noć
dovoljno čarolije da
zaboraviš moje.

Okrećemo se u atmosferi
jednostavnim instinktima ljepote,
mi smo dva izgubljena leptira.

Nikad nisam bila
hedonist ili heroj.

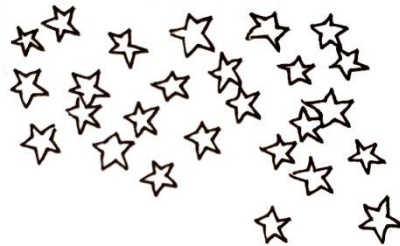
Oklijevajuće su me misli
udaljavale od velikih
renesansa mladosti.

Za sebe nikad
nisam mogla biti
nešto **opipljivo** -
ništa osim glasa i slova.

*Mi smo sklop monologa
na različitim frekvencijama.*

*Očekivanja su nas
prevela na različite jezike
tako da se više ne razumijemo.*

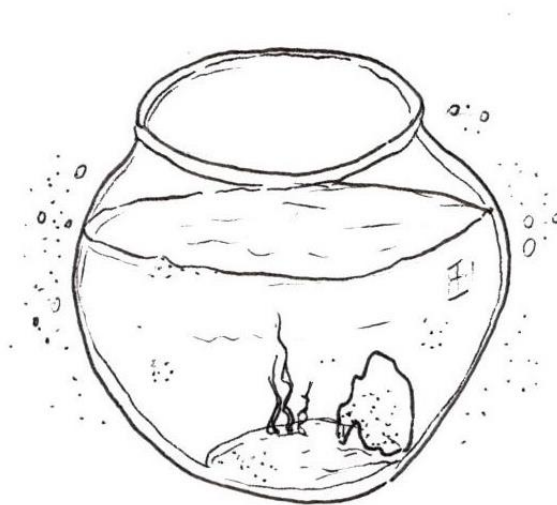
Ipak, znam da nećemo
završiti kao **tragedija.**

Ponoćni zrak me
izaziva da se skrivam
od kišnih kapi kao dijete
kako bih nahranila *zemlju*
i *sva njezina jezera*.

Želim *dokaz* da me
priroda čuje kako dišem,
biti vrijedna njene *žrtve*...

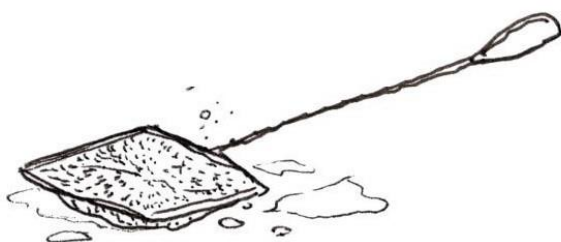
Ne mogu podnijeti jutro
jer se život povlači danju –
on je *ispitivanje u kojem*
plavo postaje žuto,
a oceani prašina.

Sjedim na *ostacima*
svijeta koji sam jedva upoznala,
umorna od djece koja plaču
i živahne buke.

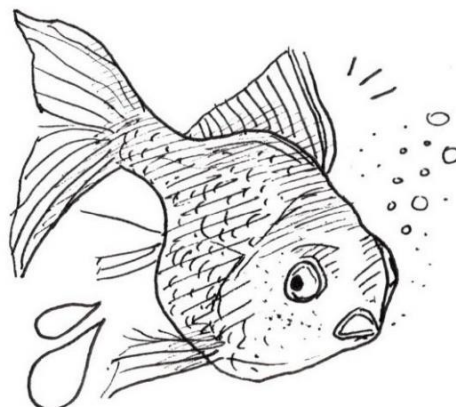
Muškarci s *noževima*
tako lako ubijaju valove
dok se Sunce polako gasi.

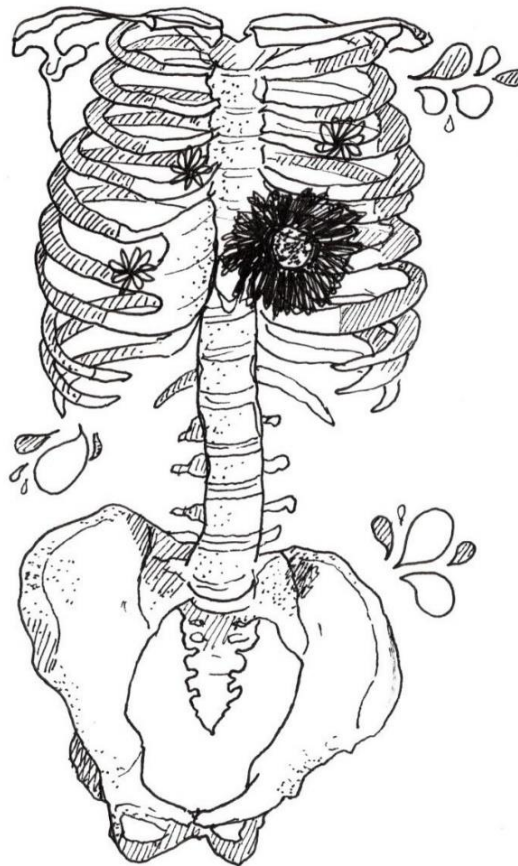
Zato živim samo noću.

Noć je osvijetljena samo munjom,
nisam dovoljno nesebična
da me ispuni postojanje
sreće u daljini...

Ništa
nije ispravno,
ali **ostajem budna**
držeci se za **monologe cvrčaka**.

Provodim večeri na *dijaloge s vodom*.

Uvijek je molim da ostane *ograničena u šapatima, tiha na mojim prstima*.

Dijelimo potisnutu ljubav koja komunicira kapima *kiše*.

Danas smo se ugledale nakon duge **suše** pa sam je pustila da me **utopi u svom naručju** i poteče sve do mojih očiju kako bi ih očistila.

Umor se prevrće pokraj mog noćnog ormarića, pluta *između utjehe i prevare*.

Noćas je došao u obliku *starice* koja pokriva moja usta dlanovima s kojih kapa miris **lavande**.

Probudim se sama, napustila su me **stvorenja noći** koja su me učinila *krhkom, ali sigurnom*.

Njen me dodir bode limunom, ali sam se s njom osjećala stvarnom.

*Mi smo umjetnost
i mi smo umjetnici –
ali ponekad zaboravljamo
da se možemo popraviti.*

*Moja koža uvijek je imala
neobičan miris vatre.*

*Je li on **razlog ili posljedica**
neznanja kako se osjećaju
prava tijela izložena **svjetlosti**?*

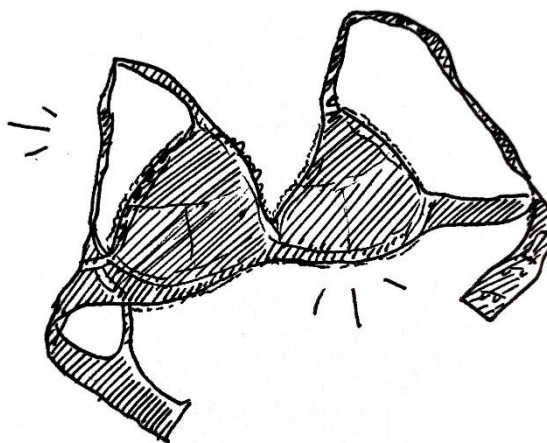
Usudimo se samo
nedužnog okriviti –
dobrog nazvati lošim
jer će oni to jedini
poslušati bez sukoba,
prihvatiti uz ispriku.

Zamišljam *njegovo lice*
svaki put kad čujem
korake iza sebe.

Zamišljam ga
ukrašenog otkrićem,
oslikanog bliskošću.

Naša tijela obojena
iskrama razumijevanja
za *majke koje su nas*
tako oprezno usavršile
i naučile voljeti.

Ostavljaju me, pitaju me
da čuvam što mi ne pripada
s iščekivanjem kao da znaju
da uvijek *pokušavam očuvati*
što drugi razbijaju.

Ponekad me zatrpaju
svojim *fragmentima.*

Ovo je *san o revoluciji,*
u meni se budi vojska
vojnika naoružanih
nostalgijom i slovima.

Ovo je *neugodno buđenje,*
suočavanje sa tišinom
u osjećaju raspadanja.

Proljeće je došlo
i ogledalo odjednom
pokazuje drukčiju *perspektivu.*

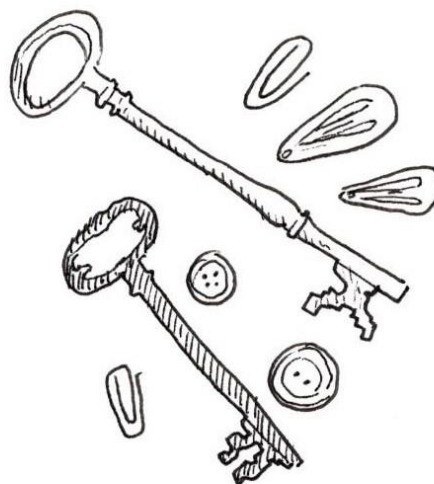
Vidim biće
koje više ne raspravlja
samo o vremenu.

POLJA SUNCOKRETA

pismo u stihu svima koji su mi pomogli da budem sretna, stvorim dom u polju suncokreta koji rastu iz polja pepela, zamjenim oštre stijene za kristale i kišne oblake za šećernu vunu.

Svaki dan je novi dan,
Svaki cvijet je nova igra,
Ali znaj da nikad nećeš
Morati trošiti latice na mene
Jer će odgovor uvijek biti
Da te volim.

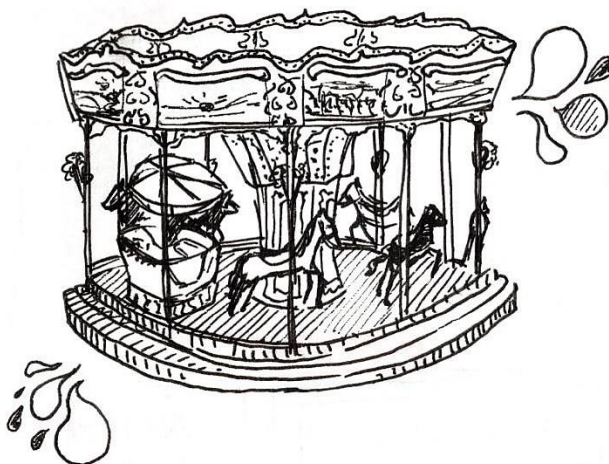

*Na krivoj sam strani ceste,
zauzeta promatranjem načina
na koji semafori mjenjaju
boje na tvom licu.*

Zvati te mojim, biti tvoja –
zbog nježnog **kontrasta**
naših imena.

*Ne mogu te
zadržati u pjesmi,
ograničiti u slova,
dovoljno te okružiti
crtežima srca.*

Ove godine si
postao moj raj.

Mijenjamo jedno drugo
u **cvijeće**, u **lopoče** na jezeru –
zajedno se *ljuljamo* u ritmu vode,
bježimo u smjeru noći.

Mi smo **lovci**
na poglede i autobuse,
skladatelji ljubavi
od nekoliko *slova*.

U mraku te gledam **prstima**,
moja **kralježnica** se uvija
prateći *ples tvojih ruku*,
a bez tebe kao da se
odjednom urušim i
rasplinem.

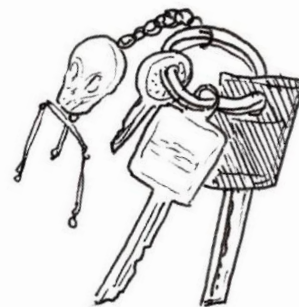
Još uvijek imam
toliko strana tvog lica za otkriti,
ali prije samo *godinu dana*
sam se *pitala bi li bio sretniji*
da nisam zadržala ruke
prekrižene na prsima.

Nadam se da nećemo
pustiti *glazbenu kutiju*
da utihne nakon
tri snijega i
šest rođendana.

Uvijek sam se pitala
kakvim pogledom gore
oči boje koštica od **marelica**,
oštre i medene među oblucima.

Oko mene poznati glasovi
viču da **seciram stihove**
dok ne izgube značenje –
s tintom na prstima,
oslikanih tijela.

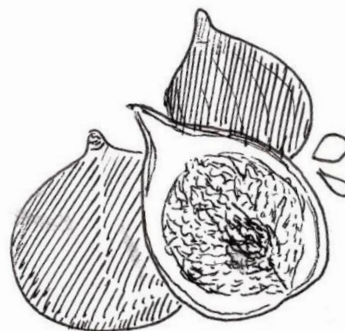
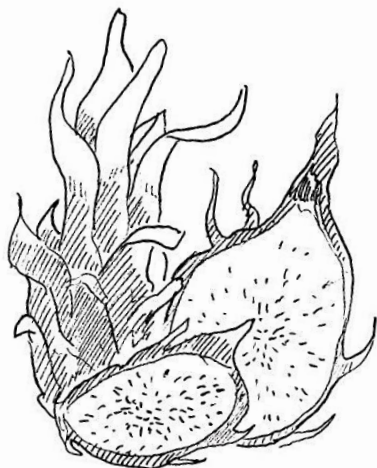
Afrodita,
čuva *ključeve* i
pomaže mi da
se izgubim...

Afrodita
i njene usne
uzvraćaju *pozive*,
tjeraju me da
progledam.

Toplih ruku,
ona je *Sunce*
na goloj koži,
svojom **solju**
ipak **zacjeljuje.**

Afrodita
sačinjena od zlatnih
sunčevih zraka.

Još uvijek
po sebi nalazim
njene tragove...

PUTOPISI MLADOSTI

*Tko bi rekao da će na mjestu
gdje se sukobljavaju
Mediteran i Atlantik
vladati tišina?*

*Delikatni zrak se lijepi za znojnu kožu,
zavarava me mirisom **svježine**
i **voća** čije ime ne znam.*

*Tučak svakog žutog cvijeta
poput glave u gomili
pleše u ritmu **zemljina disanja**.*

Oko nas se umjesto kupača
izležavaju **sive grane**
izmučene **vjetrom i soli**.

Želim pronaći **kraj plaže**
gdje više nitko ne pokušava
ukrotiti valove.

*Svaki zvuk se čini udaljenim,
a svaki val me obnavlja...*

Portugal, ljeto 2018.

*Sanjarenje **izgorenih** na suncu
polako u ritmu kazaljki na satu
pretvara nebo u jezero od lavande.*

*Pod blagim svjetlom
umorne žarulje
u rubovima **vinških čaša**,
omotana zvukovima sela
*iščekujem snove o izgubljenoj
mitologiji oceana.**

*Kad sam **daleko** od kuće,
lako zaboravljam
hladnoću zagrebačkih trava
i više ne mogu pogoditi
točan ritam vode njegovih *fontana*,
ovdje je sve *tiho*.*

*Ipak, postoji **ljepota**
u **izgorenom** zvuku,
pepelu tišine koji iza sebe
ostavlja *cvrkut ptica*.*

*Ovdje je sve prekriveno pijeskom,
tankim slojem *sredozemnog zlata*.*

*Kroz crvenu pustinju odjednom prođe
siva mačka nepoznatih očiju
i sa sobom odnese
sav zvuk...*

Portugal, ljeto 2018.

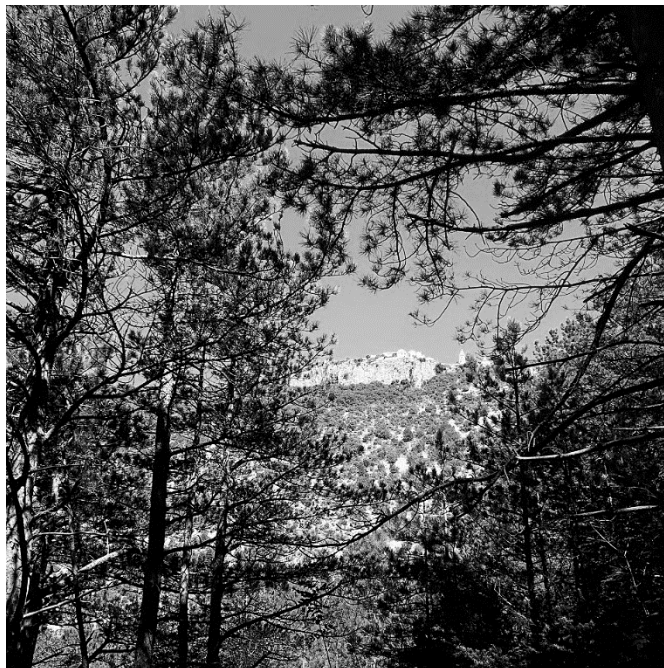

Jednog dana ću se sjećati
kamena u svijetu kratkih sjena,
s kojeg vidim *dvobojni atlas otoka*
i zemlju koju ne prepoznajem.

Jednog dana ću se sjećati
ljubavi prevelike
da je smjestim u kovčeg
i ponese sa sobom.

Možda ću jednog dana
čak i sve zaboraviti
dok se ne vratim
opet svom Suncu.

Lubenice, ljeto 2018.

Grad cvijeća i propelera,
s novinama preko lica
se divi **mozaiku boja** –
suho zlato preslikano s kista
na zgrade i vrhove krošanja.

Bakar i kamen, voda i drvo –
noću zadržavaju *barokni plamen*,
grad koji se ne podređuje naivnosti
čak ni u svojoj romantici.

On je **grad ekspresije**,
Grad **boje i mesa**,
protkan mirisima,
pokretima i glasovima –
plesovima kojima se ne pridružujem,
nego im se divim sa stepenica,
ruba fontane ili šaltera s ulaznicama.

Beč, ljeto 2018.